

14. French, D.H. (2012). Roman Roads and Milestones of Asia Minor. Vol 3: Fasc. 3.1 Republican. British Institute of Ankara. Electronic Monograph [in English].
15. Mitchell, S. (1994). Three Cities in Pisidia. Anatolian Studies. Vol. 44., pp. 129-148 [in English].
16. Cohen, G.M. (1995). The Hellenistic settlements in Europe, the islands, and Asia Minor. Berkeley. [in English].
17. Balance, M.H. (1995). Cumanin Cami'i at Antalya: a Byzantine church// Papers of the British School at Rome. Vol. 23., pp. 99-114 [in English].
18. Krautheimer, R. (1986). Early Christian and Byzantine Architecture. New York [in English].

УДК 304.4:009:3.071](477)

*Румко Жанна Петрівна,
здобувач Національної академії керівних
кадрів культури і мистецтв,
заступник директора Київського міського
центру народної творчості та культурологіч-
них досліджень Департаменту культури
Київської міської державної адміністрації,
zhannaru74@ukr.net*

КОНЦЕПТ «НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ» У КУЛЬТУРОЛОГІЧНОМУ ЗНАННІ

Мета роботи полягає у розкритті та з'ясуванні теоретико-методологічного підґрунтя концепту «народна творчість» у культурологічному знанні. **Методологія** дослідження полягає в застосуванні загальних принципів наукового пізнання, які відповідають сучасному культурологічному дискурсу. Це зумовило використання таких дослідницьких методів: системно-аналітичного – для вивчення філософської, культурологічної, мистецтвознавчої літератури з обраної проблеми; системно-структурного – з метою глибинного дослідження суті обраного концепту як складного культурно-мистецького явища української та світової художньої культури; формального та компаративного методів – для аналізу сутності концепту «народна творчість», розуміння його компонентів. **Наукова новизна** роботи полягає в розкритті сутності поняття «народна творчість», а також близьких за змістом визначень, зокрема: «аматорське мистецтво», «фольклор», «самодіяльність», «мистецьке аматорство». Під час дослідження проводиться поглиблений аналіз відповідних джерел, що окреслюють і актуалізують проблеми та результати їхнього місця в культурологічному знанні. **Висновки.** Розкрито та з'ясовано теоретико-методологічні підґрунтя концепту «народна творчість» у сучасному культурологічному знанні. Встановлено, що народна творчість означається як складова загальної культури, що формується і виявляється у процесі життя і є історично й соціально зумовленим продуктом життєдіяльності та творчості людей. Виявлено, що як універсальне соціальне явище та продукт історичного розвитку суспільства народна творчість, зокрема фольклор, синтезують духовну свідомість, діяльність і поведінку людей у сфері соціальних відносин, реалізуються в культурних цінностях і є якісним показником способу життя громадян.

Ключові слова: «народна творчість», «аматорське мистецтво», «самодіяльність», «мистецьке аматорство», «фольклор».

Румко Жанна Петровна, соискатель Национальной академии руководящих кадров культуры и искусств, заместитель директора Киевского городского центра народного творчества и культурологических исследований Департамента культуры Киевской городской государственной администрации

Концепт «народное творчество» в культурологическом знании

Цель работы заключается в раскрытии и выяснении теоретико-методологической основы концепта «народное творчество» в культурологическом знании. **Методология исследования** заключается в применении общих принципов научного познания, которые соответствуют современному культурологическому дискурсу. Это обусловило использование таких исследовательских методов: системно-аналитического – для изучения философской, культурологической, искусствоведческой литературы по выбранной проблеме; системно-структурного – с целью глубинного исследования сути избранного концепта как сложного культурно-художественного явления украинской и мировой художественной культуры; формального и сравнительного методов – для анализа сущности концепта «народное творчество», понимание его компонентов. **Научная новизна** работы заключается в раскрытии сущности понятия «народное творчество», а также близких по смыслу определений, в частности: «любительское искусство», «фольклор», «самодеятельность», «художественное любительство». В ходе исследования проводится углубленный анализ соответствующих источников, которые определяют и актуализируют проблемы и результаты их места в культурологическом знании. **Выводы.** Раскрыто и выяснено теоретико-методологические основы концепта «народное творчество» в современном культурологическом знании. Установлено, что «народное творчество» обозначается как составляющее общей культуры, формируется и проявляется в процессе жизни, исторически и социально обусловленным продуктом жизнедеятельности и творчества людей. Выявлено, что как универсальное социальное явление и продукт исторического развития общества «народное творчество» и «фольклор» синтезируют в себе духовное сознание, деятельность и поведение людей в сфере социальных отношений и является качественным показателем образа жизни граждан, реализуемых в определенных культурных ценностях.

Ключевые слова: «народное творчество», «любительское искусство», «самодеятельность», «художественное любительство», «фольклор».

Rumko Zhanna, a competitor of the National Academy of Culture and Arts for Leaders, deputy director of the Kyiv City Center for Folk Art and Cultural Studies of the Department of Culture of the Kyiv City State Administration

The concept of «folk art» in cultural knowledge

Purpose of Article. The aim of the study consists of the disclosure and elucidation of the theoretical and methodological basis of the «people's creativity» concept in cultural knowledge. The **methodology** is formed on the general principles of scientific knowledge, which correspond to the contemporary cultural discourse. The mentioned fact led to the use of further research methods: system-analytical – to study the philosophical, culturological, art history literature on the chosen problem; system-structural – for the purpose of the profound study of the essence of the chosen concept as a complex cultural and artistic phenomenon of the Ukrainian and world's artistic culture; formal and comparative methods – to analyze the essence of the «people's creativity» concept, an understanding of its components. of the study is to apply formal and comparative methods to study aspects of preserving popular culture in the context of the current difficult times. **The scientific novelty** of the work aims to reveal the essence of the notion of «folk art», as well as the related terms of definition, in particular: «amateur art», «folklore», «amateur», «artistic amateurism». During the study, the profound analysis of the relevant sources that outline and actualize the problems and the results of their place in cultural science knowledge was conducted. **Conclusions.** The theoretical and methodological foundations of the «folk art» concept within modern cultural knowledge are revealed and clarified. The «folk art» is defined as a component of a common culture that is formed and manifested in the process of life, historically and socially predetermined by the product of life and creativity of people. A universal social phenomenon and a product of the historical development of the

society, «folk art» and «folklore» synthesize the spiritual consciousness, activity and behavior of people in the sphere of social relations and a qualitative indicator of the way of citizens' life were realized within the context of the mentioned cultural values.

Key words: folk art, amateur art, artistic amateur, folklore.

Актуальність теми дослідження. У сьогоднішній гостро розуміються масштаби напіввтраченої самотності українців і розпочато відбудову народної, демократичної, побутової, політичної, художньо-творчої культури та мистецтва. Знову набувають актуальності визначення та учночення сенсів існуючих концептів, зокрема термінів «народна творчість», «аматорське мистецтво», «самодіяльність», «фольклор».

Попри існуюче різноманіття визначень, глибинна сутність народної творчості повністю не охоплюється. Це пов'язано з тим, що в деяких жанрах народної творчості й донині зберігається консервативність та тяглість традицій (весілля і всі обряди, пов'язані із цим дійством, Святвечір на Різдво, хрещення, похорон тощо). Та все ж у переважній більшості народна творчість є набагато більшим та особливим явищем у суспільному житті. Не варто дивитися на народну творчість як на щось історично минуле, що зберігається у фольклорних збірниках. Вона жива, доки живе народ, який створює нові види, жанри, видозмінює, модернізує, осучаснює паралельно з еволюційним розвитком. Таким чином, необхідно бути уважним обсерватором і брати безпосередню участь у збереженні національної основи для незалежного, вільного та демократично розвиненого суспільства з існуючими живими історичними традиціями, звичаями, непохитними поглядами та стержневою основою. Саме для цього й потрібне розкриття сенсу концепту «народна творчість» та з'ясування його теоретико-методологічного підґрунтя у сучасному культурологічному знанні.

Отже, мета дослідження полягає у розкритті сенсу та з'ясуванні теоретико-методологічного підґрунтя концепту «народна творчість» у культурологічному знанні.

Виклад основного матеріалу. Народна творчість є історичною основою народної культури завдяки якій на певній території формується повноцінне суспільство.

П. Герчанівська, розглядаючи народну культуру в її християнському вимірі, слушно констатує, що «народна культура сформувалась у надрах селянського середовища на ґрунті етнічної культури у період стратифікації суспільства; поняття «народна культура» і «традиційна культура» можна вважати тотожними лише в доіндустріальний період розвитку суспільства, підміна одного терміна іншим припустима лише у межах цієї історичної епохи; динаміка народної культури – це двоєдиний процес трансформації об'єкта (народної культури) і суб'єкта (колективного, індивідуального) внаслідок історичних змін соціокультурних парадигм» [2, 63]. Під поняттям «традиційна культура» дослідниця розуміє народний пласт культури доіндустріального суспільства, коли «суб'єктом, який виконує функції її творця, носія, охоронця, кінцевого адресата народної культури, стає селянство, а також нижчі верстви суспільства – міщанство, нижче духовництво, які ще не втратили зв'язок із селянським укладом життя і побуту» [2, 61]. Отже, народна культура базується на етнічній культурі з включенням іноетнічних компонентів.

Підсистемою народної культури є народна художня культура, яка характеризується колективністю, анонімністю, орієнтацією на родовий досвід. Прикметною рисою народної культури є регіоналізм.

Проблеми народної художньої культури України ґрунтовно досліджували Б. Бутник-Сіверський, М. Верхова, В. Винничук, П. Герчанівська, С. Грица, С. Губерначук, М. Дмитренко, Я. Запаско, Р. Захарчук-Чугай, О. Індило, Т. Кара-Васильєва, А. Кульчицька, Ю. Лащук, Є. Причепій, С. Садовенко, І. Свйонтек, М. Селівачов, М. Шандро, В. Щербаковський та інші науковці.

Зокрема, С. Садовенко визначає народну художню культуру докладно, в усіх її соціокультурних проявах. На її думку, народна художня культура є підсистемою як народної, так і художньої культури. Науковець подає системне визначення народної художньої культури у рамках культурологічного дискурсу. Дослідниця справедливо відзначає, що «структурно, як підсистема художньої, народна художня культура зосереджує: художній світ (система художнього освоєння людиною своєї життєвої світобудови в художніх і естетичних цінностях); художнє життя (певна складова життєвого світу людини, через яку відбувається виробництво, освоєння, засвоєння, трансляція художньої культури суспільства й одночасне конструювання власного художнього образу); художню реальність (художній світ, художнє життя суспільства і людини в часі); художню творчість (діяльність суб'єкта по створенню художнього твору, що виражає його духовність); художнє виробництво (залучення мистецтва в систему інституціональних відносин створення-споживання художніх цінностей); художню діяльність (творча активність суб'єкта, пов'язана з виробництвом і поширенням цінностей мистецтва)» [6, 302].

Нам імпонує, що С. Садовенко у систему української народної художньої культури включає автентичний фольклор, художню самодіяльність, фольклоризм, модерні складові (неофольклоризм, фольк-рок) [6, 302], тим самим розширюючи, а саме, включаючи у поняття «народна художня культура» як фольклорні зразки, так і сучасні художні форми, в основі яких лежать фольклорні джерела. Дослідниця слушно зазначає, що традиційна культура «інтерпретована як своєрідне семантичне поле, виростає з архетипних структур міфопоетичної спадщини, формує відповідну царину дотеоретичного досвіду (життєсвіт) та на рівні самосвідомості визначає картину світу ... Як сукупність створених і поширюваних у суспільстві творів народної творчості, а також форм та способів їх збереження, вивчення й трансляції, народна художня культура є відображенням дійсності в художніх образах за допомогою особливих виразних засобів» [5, 29]. Отже, народна творчість, як складова народної художньої культури, також є своєрідним «відображенням дійсності в художніх образах за допомогою особливих виразних засобів».

Наступне визначення знаходимо у Словнику літературознавчих термінів Василя Лесина та Олександра Пулинця – «народна творчість» – сукупність творчої діяльності народу, яка виявляється у різних видах мистецтва: в усній словесній поезії, музичних вокально-інструментальних творах, танцях, хороводах, сценічній грі, драмі, в народній архітектурі та найрозмаїтіших різновидах малярської, декоративно-ужиткової творчості – вишивання, різьблення, художнє ткання, писанкарство, кераміка, витинання, тощо. «Народна творчість» має термінологічний відповідник –

слово англійського походження «фольклор» (букв.: народні знання, народна мудрість). Воно увійшло в ужиток європейських науковців з другої половини XIX ст., охоплюючи словесне мистецтво, краєзнавство, етнографію, словесний фольклор, музичний фольклор, народні танці, народний театр, народне ужиткове мистецтво тощо. На означення словесного «фольклору» ще з минулого століття українські дослідники вживали термінологічне словосполучення «усна словесність», «народна словесність». Радянські науковці під тиском ідеологічних настанов відмовилися від термінів «фольклор» та «словесність», створювали громіздкі словосполучення на зразок «усна народнопоетична творчість» [7].

За словником В. Даля, аматор (від фр. *amateur*) – любитель, непрофесіонал у будь-якій справі, займається якою за покликанням, любов'ю, нахилом. Тобто можемо вважати, що «аматорське мистецтво» – це заняття мистецтвом з любов'ю, натхненням, душею тощо [3].

Дорогих Л. В. зазначає, що «аматорське мистецтво є об'єктивним історико-культурним явищем, породженим суспільним поділом праці як потреба людини у всебічній і більш повній реалізації себе як особистості. Джерелом аматорства, як у минулому, так і зараз, є обмеженість, однобічність вияву людини, неповнота буття, з одного боку, і природна для людини потреба у цілісності, всебічності вияву, з іншого. Ці два моменти і створювали ту різницю потенціалів, відігравали роль тих суперечностей, які й підштовхували особистість до подолання своєї обмеженої життєвої приреченості. У співвідношенні понять «художнє аматорство» і «художня самодіяльність», ширшим є «художнє аматорство», а художня самодіяльність – конкретно-історичним проявом художнього аматорства в радянський період, тобто поняття «художнє аматорство» відноситься до поняття «художня самодіяльність» як загальне до особливого. «Аматорське мистецтво» – явище конкретно-історичне, невід'ємна складова частина культури певного суспільства, певного класу, певного соціокультурного середовища [3].

Аналізуючи теоретико-методологічні аспекти визначення концепту «народна творчість», необхідно розглянути поняття «фольклор». Зазначимо, що «фольклор» навіть в епоху письма існує в усній формі і зберігає такі свої специфічні риси, як варіантність, традиційність, синкретизм, інтегрованість процесу творчості і виконання (т. зв. колективність творення), імпресіональність вираження змісту, отже, і стилю вислову, анонімність авторства. У фольклорі наявний стиль жанру – стиль казки, думи, пісні, колядки чи коломийки. Фольклору властиві традиційні тропи, мотиви, композиційні прийоми, навіть «мандрівні» сюжети, теми, а то й буквальної запозичення цілих куплетів, епізодів, оповідних формул. У фольклорі один і той же твір може мати десятки варіантів, згрупованих у «версії», якщо відміни суттєві, або в «редакції», якщо вони незначні. Найстійкішу (найконсервативнішу) форму мають пісенні жанри, пов'язані з обрядовими діями, певними ритуалами чи гуртовим виконанням (колядки, щедрівки, веснянки, весільні пісні, замовляння тощо) [8].

Існує думка, що людина пізнавала світ і символіку своїх вражень та досвіду, втілювала у ритмічних рухах, словесних формулах, магічних діях. Із збагаченням знань, розвитком індивідуальних можливостей її емоції, відчуття, думки виражались у ритмічному слові, пісні, танці, інсценізаціях. Із часом усі ці

види пізнавально-виражальної практики уяскравлювалися, урізноманітнювалися, набували специфічних етнонаціональних ознак, витворюючи дивовижні духовно-естетичні системи, які називають «народною творчістю», «фольклором». Унікальним явищем у цьому просторі є український фольклор, його особливості, історія розвитку, родо-жанрова структура, тематичність.

Український «фольклор» багатий і різноманітний. Він створювався протягом багатьох століть. У фольклорі відображено історію, побут і духовне обличчя українського народу. А «народна творчість» має в основі розмовну мову, якій притаманні свої особливості, наголоси, інтонації. Думи і балади – яскраві зразки «фольклору». Думи – жанр героїчного ліро-епосу, який виконували мандрівні співці. У них розповідається про видатні історичні події в Україні, про боротьбу українського народу проти іноземних загарбників. У думках народ створив образи мужніх, благородних і сильних духом героїв, які заради своєї свободи готові йти і на смерть [1].

У книзі С. Харченко «Моя Україно, мій ти раю...» поняття «фольклор» є складовою частиною культури [9].

Ще одне визначення – «фольклор» (folk-lore) – міжнародний термін англійського походження, вперше введений в науку 1846 року вченим Вільямом Томсом. У буквальному перекладі він означає – «народна мудрість», «народне знання» і позначає різні прояви народної духовної культури. Зазначимо, що фольклорні твори анонімні. Їхній автор – народ. У фольклорних творах може бути виконавець, оповідач, але в ньому немає автора, письменника як елемента самої художньої структури. У літературі присутні письменник і читач, а у фольклорі – виконавець і слухач. На творах фольклору завжди лежить відбиток часу і того середовища, в якому вони тривалий час жили, або «побутували». З цих причин «фольклор» і називають народною масовою творчістю [4].

Варто наголосити, що важливою складовою українського народознавства є фольклористика – наука про «народну творчість», яка постійно перебуває у пошуку оптимального наукового трактування багатьох питань, пов'язаних із становленням та еволюцією предмета, його взаємин з історією, етнографією, літературою тощо. Головна справа в тім, що таке явище, як «фольклор», не було незмінним за всіх часів. Відомо, що народна творчість виникла разом із мовою. Саме у процесі продуктивного розвитку мови і викристалізовувався «фольклор». Минуло багато тисячоліть, перш ніж народи почали користуватися такою звичною і на перший погляд простою первинною комунікативною системою, як мова. Якщо період становлення і розвитку писемності становить 4-5 тисячоліть (у східних слов'ян – тисячоліття), то усна творчість перевищує цей період у 50-60 разів, а деякі дослідники впевнені, що у сто разів. Стосовно східних слов'ян, то тут всяка цифра буде гіпотетичною, оскільки історики не дали нам цілісної концепції у цьому плані. Зрозуміло, що багато чого здатний прояснювати сам «фольклор», у якому можна знайти рудименти матриархату та родового суспільства, однак цей аспект фольклористичних студій розроблений ще недостатньо.

Ігнорування життєдайних джерел «фольклору» та «народної творчості» позбавляє професійне мистецтво життєвої правди, призводить до антихудожніх

тенденцій. Народ – головна рушійна сила історії, творець усіх матеріальних і духовних цінностей.

Висновок. Таким чином, концепт «народна творчість» визначається нами як складова загальної культури, що формується і виявляється у процесі життя, є історично й соціально зумовленим продуктом життєдіяльності та творчості людей, що відображає дійсність в художніх образах за допомогою особливих засобів виразності.

Народна творчість та фольклор як універсальне соціальне явище та продукт історичного розвитку суспільства синтезують духовну свідомість, діяльність і поведінку громадян у сфері соціальних відносин, реалізуються в культурних цінностях (знаннях, соціальному досвіді, зразках поведінки, закріплених у звичаях, традиціях та обрядах) і є якісним показником способу життя, поведінки й діяльності людей.

Література

1. Василик С. М. Народна творчість [Електронний ресурс] // Енциклопедія історії України: Т. 7: Мі-О / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. Київ: В-во «Наукова думка», 2010. 728 с.
2. Герчанівська П. Е. Українська народна культура: християнський вимір : монографія. Київ : Університет «Україна», 2011. 426 с.
3. Дорогих Л. В. Аматорське мистецтво як історико-культурне явище (на матеріалах України другої половини ХІХ ст.): дис. ... канд. історичних наук. 17.00.01 Київ. Київ. держ. універ.культури і мистецтв, 1998. 197 с.
4. Посібник «Актуальні проблеми дослідження, охорони, збереження та популяризації пам'яток народної культури України» НМНАПУ, Київ, 2011. 162 с.
5. Садовенко С. М. Експлікація поняття «українська народна художня культура» / Трансформаційні процеси в освіті і культурі: Зб. матеріалів Міжн. наук.-творч. конф., Одеса, Київ, Варшава, 24-25 квітня 2013 р. Київ : НАКККіМ, 2013. С. 26–30.
6. Садовенко С. М. Поліфонічний світ хронотопу української народної художньої культури / Народознавчі студії пам'яті В.Т. Скуратівського: зб. наук. праць [редкол. : С. М. Садовенко – голова редкол., упор., відп. за вип.], Київ, 24–25 жовтня 2013 р. Київ: НАКККіМ, 2013. С. 300–304.
7. «Словник літературознавчих термінів» – літературознавчий словник Василя Лесина та Олександра Пулинця. Київ, 1965. 432 с.
8. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. Київ,: Наукова думка, 1970–1980. Том 10, 1979. 54 с.
9. Харченко С. «Моя Вкраїно, мій ти раю...». Усна народна творчість. Київ, 2009. 14 с.

References

1. Vasilik, S. M. (2010). Popular work [Electronic resource] Encyclopedia of Ukrainian history: T. 7: Mi-O Redcock: VA Smoly (head) and others. National Academy of Sciences of Ukraine. Institute of History of Ukraine. Kyiv: «Scientific Opinion», 728[in Ukrainian].
2. Gerchanovskaya, P. E. (2011). Ukrainian folk culture: Christian dimension: monograph. Kyiv: University «Ukraine», 426[in Ukrainian].
3. Dear, V. V. (1998). Amateur art as a historical and cultural phenomenon (on materials of Ukraine of the second half of the XIX century.): Diss. ... Candidate historical sciences. 17.00.01 Kiev. Kiev. state University of Culture and Arts, 197 [in Ukrainian].
4. The manual «Actual problems of research, protection, preservation and popularization of monuments of folk culture of Ukraine» (2011). NMNAPU, Kiev, 162[in Ukrainian].

5. Sadovenko, S. M. (2013). Explication of the concept "Ukrainian folk art culture" / Transformation processes in education and culture: Coll. Materials Int. science-creative Conf., Odessa, Kiev, Warsaw, April 24-25, Kyiv: NAKKKiM, 26-30[in Ukrainian].

6. Sadovenko, S. M. (2013). The polyphonic world of the chronotop of the Ukrainian folk arts culture / Traditions of the memory studio V.T. Skuratsky: Sb. sciences works [rare : S. M. Sadovenko – the head of the editorial board, emphasis, repr. for the issue.] Kyiv, October 24-25, Kyiv: NACCK, 300-304[in Ukrainian].

7. «Dictionary of literary terms» (1965). Literary dictionary of Vasyl Lesin and Alexander Pulinets. Kiev, 432[in Ukrainian].

8. Dictionary of the Ukrainian language: in 11 vols. (1979). Academy of Sciences of the USSR. Institute of Linguistics; for ed. I. K. Whitehead Kiev: Scientific Opinion, 1970-1980. Volume 10, 54[in Ukrainian].

9. Kharchenko, S. (2009). My Country, My Paradise Oral folk art. Kyiv, 14[in Ukrainian].

УДК 316. 658 : 323 (470)

*Демчук Руслана Вікторівна,
кандидат філософських наук, доцент,
доцент кафедри культурології
Національного університету
«Києво-Могилянська академія»,
ruslanad@meta.ua*

АКТУАЛЬНІ МІФИ ІМПЕРСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Мета роботи полягає в дослідженні міфологічного дискурсу імперської ідентичності. **Методологія** визначається комплексом наукових методів, зокрема, аналітичним, типологічним, порівняльним. Провідним є спеціалізований міфореставраційний метод, що дає змогу відстежити у будь-якій культурній формі міфологічні алюзії, мотиви, образи, сюжети, які своєю чергою дають змогу виявляти багатшаровий зміст явищ і феноменів. Для підбиття підсумків дослідження застосовано метод теоретичного узагальнення. **Наукова новизна** полягає у виокремленні міфів російської ідентичності: фундаментального – імперського («Москва – третій Рим») з темпоральними модифікаціями («Кримнаш» і мономіф В. Путіна) та технологічного – ліберального («міф Правди» Б. Єльцина). **Висновки.** Процеси ідентифікації РФ реалізуються у продукуванні ірраціональної моделі реальності, що історично забезпечена вземозв'язком міфології та політичного процесу. Алгоритм формування сучасного міфу збігається з міфом традиційного суспільства. Політична міфологія свідомо й інструментально задіяна в інформаційних конфліктах та пропагандистських проектах.

Ключові слова: ідентичність, імперія, міф, Росія, Путін.

Демчук Руслана Вікторівна, кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри культурології Національного університету "Києво-Могилянська академія"

Актуальные мифы имперской идентичности

Цель работы состоит в исследовании мифологического дискурса имперской идентичности. **Методология** определяется комплексом научных методов: аналитическим, сравнительным, типологическим. Приоритетным выступает специализированный мифореставрационный метод, который позволяет отследить в любой культурной форме мифологические